

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่องการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิต
ประจำวัน ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1. การสอนภาษาอังกฤษความถนัดการสอนเพื่อการสื่อสาร

ปัจจุบันการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทย เป็นการเรียนการสอน
เพื่อการสื่อสาร ซึ่งแนวการสอนนี้มุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ทางภาษา
ไปใช้ต่อความหมายได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสามารถใช้ภาษาได้อย่างเหมาะสมกับ
สภาพสังคม และยังให้ความสำคัญแก่ความรู้ทางไวยากรณ์อยู่ แต่รูปแบบไวยากรณ์
ที่สอนนั้นแตกต่างไปจากเดิมคือ เป็นรูปแบบไวยากรณ์ที่ส่งเสริมความสามารถ
ในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของผู้เรียน มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อ
ความหมายได้อย่างเหมาะสมกับสภาพของสังคม โดยมีเป้าหมายหลักคือการปลูกฝัง
และส่งเสริมให้นักเรียนมีการพัฒนาการ ฟัง พูด อ่าน และเขียนไปพร้อมๆ กัน
และสามารถนำความรู้ที่ได้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างแท้จริง
(พัชรพินธ บุญรมย์, 2538)

1.1 ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

ในการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสาร ใช้นั้น ได้มีผู้เชี่ยวชาญ
ด้านการสอนภาษาต่างประเทศได้เสนอแนวคิดที่ว่าควรจะต้องสอนถึงสื่อไปนี้ คือ

ศุภมิตร อังวัฒนกุล (2537) กล่าวว่า การสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารได้นั้น ควรจะต้องสอนถึงต่อไปนี้

1. ความรู้ความสามารถทางด้านภาษาศาสตร์หรือไวยากรณ์ (Linguistic or Grammatical Competence) อันได้แก่การใช้ทักษะทั้ง 4 คือ ฟัง พูด อ่าน เขียน ทักษะการฟังจะต้องเริ่มจากสามารถจำแนกเสียงได้ไปจนถึงฟังข้อความในระดับความเร็วปกติของเจ้าของภาษาได้เข้าใจ ในด้านทักษะการพูด จะต้องออกเสียงได้ถูกต้องและสนทนาได้ตอบค้ำวคำถามและจังหวัดที่เจ้าของภาษาพอจะเข้าใจได้ ในด้านทักษะการอ่านจะต้องรู้จักกลไกของการอ่าน และสามารถอ่านเพื่อความเข้าใจได้ ในด้านทักษะการเขียนจะต้องรู้จักกลไกของการเขียนคือการสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การเขียนเรื่องประโยคตลอดจนการเขียนข้อเขียนในลักษณะต่างๆ ได้

2. ความสามารถทางสังคมศาสตร์ (Sociolinguistic Competence) ได้แก่ความสามารถที่จะใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามระเบียบปฏิบัติของสังคม โดยสามารถใช้ภาษาได้เหมาะกับบุคคลและสถานที่ต่างๆ ได้ เช่นรู้ว่าจะต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการ หรือไม่เป็นทางการ เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความ (Discourse Competence) คือมีความรู้เกี่ยวกับการใช้ระเบียบวิธีของความสัมพันธ์ระหว่างประโยค โดยใช้ความรู้ทางไวยากรณ์และความสามารถในการเชื่อมโยงความหมายทางภาษาให้เข้ากันได้อย่างถูกต้องมีความเข้าใจและทำนายความข้างหน้าเกี่ยวกับรูปลักษณะของภาษาที่จะเกิดขึ้นในบริบท (Context)

4. ความสามารถในการใช้กลวิธีในการสื่อความหมาย (Pragmatic Competence or Strategic Competence) คือมีความสามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์ ตลอดจนการใช้กริยา ท่าทาง สีหน้า และสำเนียงประกอบในการสื่อความหมาย การใช้กลวิธีนี้เป็นการแสดงออกทั้งในคำพูดและไม่ใช่คำพูด เช่น การขยายความคล้ายคำศัพท์อื่น แทนคำศัพท์ที่ไม่รู้หรือนึกไม่ออกในขณะนั้น การพยายามอธิบายโดยใช้กริยาท่าทางประกอบ เป็นต้น

Hymes (1972) กล่าวถึงองค์ประกอบในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายว่า การใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายหรือเพื่อการสื่อสารนั้น ไม่ใช่แค่จะใช้ให้ถูกหลักไวยากรณ์เท่านั้นแต่ต้องให้เหมาะสมกับบริบททางสังคมด้วย โดยมีแนวคิดในเรื่องนี้ 3 ประการคือ

1. ความสามารถในการใช้ภาษาทางสังคม (The Verbal Repertoire) ซึ่งหมายถึงการใช้ภาษาของบุคคลในสังคมนั้น แต่ละกลุ่มอาจจะไม่เหมือนกัน เช่น ลูกกับพ่อ ลูกศิษย์กับครูเป็นต้น ช่อมมีภาษาและลีลาต่างกัน

2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อกิจวัตรประจำวัน (Linguistic Habits) เช่น การทักทาย การกล่าวลา การแสดงความคิดเห็นหรือเสียใจ และการตั้งสรรคสนทนาในสังคมอื่นๆ รวมทั้งการเล่าเหตุการณ์หรือประสบการณ์ของผู้พูดให้แก่ผู้อื่นด้วย

3. ขอบเขตของพฤติกรรมทางภาษา (Linguistic Spheres) ซึ่งหมายถึงการใช้ภาษาแบบต่างๆว่าจะใช้กับใครหรือกลุ่มใดและที่ใดด้วย

Canale and Swain (1981) ได้เสนอองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสารไว้ 5 ประการ คือ

1. กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ (Rules of Grammar) ซึ่งเป็นความรู้ในเรื่องของคำศัพท์หน่วยคำ (Morphology) วากยสัมพันธ์ (Syntax) ความหมาย (Semantics) และสัทศาสตร์ (Phonology)

2. วิธีการใช้กฎเกณฑ์ต่างๆ ทางวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural Rules of Use) กฎเกณฑ์วิธีใช้เหล่านี้จะช่วยกำหนดคำหรือวลีต่างๆ (Utterance) ว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรและทำให้ผู้อื่นเข้าใจได้ถูกต้องตามหลักของการสื่อความหมายได้อย่างไร ซึ่งอาจเรียกได้ว่าเป็นความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม

3. กฎเกณฑ์ของข้อความต่อเนื่อง (Rules of Discourses)

4. ความชำนาญในการใช้ภาษาอย่างเจ้าของภาษาในบริบทต่างๆ (Probability Rules of Occurrence) เช่น สามารถทราบว่าควรใช้หน้าทักทายใดในการสื่อสาร (Communicative Functions) ในบริบทที่กำหนดมา

5. กลวิธีในการสื่อความหมาย (Communicative Strategies) มี 2 ชนิดคือ ด้านที่เกี่ยวกับรูปลักษณะทางไวยากรณ์ และด้านที่เกี่ยวกับการได้ตอบเพื่อสื่อความหมายเช่น จะแสดงอย่างไรเมื่อตั้งใจพูดต่อหรือหยุดพูด

Savignon (1983) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร 4 ประการคือ

1. ความสามารถทางไวยากรณ์ (Grammatical Competence) คือความรู้ในทางภาษาศาสตร์เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

2. ความสามารถในทางภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา (Sociolinguistic Competence) คือความรู้ถึงความถูกต้องและเหมาะสมในการใช้ภาษาตามบริบททางสังคม

3. ความสามารถในการใช้ยุทธวิธี (Strategic Competence) คือความสามารถในการสัมพันธ์ความรู้ทางไวยากรณ์กับการใช้ภาษาเข้าด้วยกันเพื่อนำไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้องและเหมาะสม

4. ความสามารถในการสัมพันธ์ความ (Discourse Competence) คือความสามารถที่จะสัมพันธ์ประโยคให้เป็นข้อความที่ต่อเนื่อง

ดังนั้นองค์ประกอบทางด้านภาษาที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้ถูกต้องและเหมาะสมนั้นประกอบด้วย

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์
2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคม
3. ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างเจ้าของภาษาในบริษัทต่างๆ ความสามารถด้านความสัมพันธ์ของเนื้อความ
4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (กาญจนา ปรากฏา, 2528)

ดังนั้นในการสอนให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารควรจะต้องสอนให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในด้านต่างๆ ดังกล่าวแต่ในทางปฏิบัติผู้ใช้ภาษาจะไม่แยกองค์ประกอบทางภาษาที่กล่าวข้างต้นในขณะที่ใช้ภาษาจริง ทั้งนี้เพราะผู้ใช้ภาษาจำเป็นต้องใช้ความรู้ทางภาษาทุกอย่างในขณะที่เดียวกัน จึงจะสามารถสื่อความคิดและความรู้สึกได้ การสอนภาษาโดยแยกแต่ละองค์ประกอบมาสอนตามลำพัง นอกจากจะทำลายความเป็นธรรมชาติของภาษาแล้ว ผู้สอนยังไม่อาจแน่ใจได้ว่าผู้เรียนจะสามารถนำแต่ละส่วนมารวมกันได้ เวลาใช้ภาษาจริงผู้สอนจึงควรที่จะเข้าใจธรรมชาติการเรียนรู้และการใช้ภาษาคำพูด (กาญจนา ปรามพาส, 2528)

1.2 แนวการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) เป็นการจัดการเรียนการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายได้อย่างแท้จริงไม่ว่าเป็นสถานการณ์ จริงหรือสถานการณ์จำลอง ซึ่งยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง โดยใช้กิจกรรมภาษาเป็นหัวใจในการสอน เน้นกิจกรรมของนักเรียนมากกว่ากิจกรรมของครู ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาเพื่อการสื่อสารความหมาย ตามสถานการณ์ต่างๆ ฝึกใช้ความคิดสติปัญญา ความกล้าในการใช้ภาษาซึ่งมีผลทำให้นักเรียนมีความกล้าทางภาษามากขึ้น อีกทั้งมีการเน้นการสอนภาษาอังกฤษให้สัมพันธ์กับวิชาอื่นๆ มิได้มุ่งเนื้อหาวิชาและทักษะทางภาษาอังกฤษแต่เพียงอย่างเดียว (พิตรวัลย์ โกวิทวที, 2537)

ศุไร พงษ์ทองเจริญ (2526) ได้เสนอหลักสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังต่อไปนี้

1. เสนอบทเรียนในลักษณะของบทสนทนาสั้นๆ ใช้สถานการณ์ที่สร้างขึ้น ให้เกี่ยวข้องกับผู้เรียนเพื่อสร้างความสนใจ มีการอธิบายถึงจุดประสงค์ของการสนทนา รวมทั้งบทบาทและสถานที่ที่มีการสนทนาดังกล่าว

2. ฝึกสนทนา อาจจะฝึกเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มก็ได้ ใช้กิจกรรมต่างๆ มาช่วยเพื่อให้ผู้เรียนใช้ภาษาได้ถูกต้องและคล่องแคล่ว

3. ศึกษาโครงสร้างพื้นฐานที่ปรากฏในบทสนทนาที่แสดงเนื้อหาความสำคัญ ใช้อุปกรณ์ เช่น ภาพวาด การแสดงท่าทางหรือการอธิบาย เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจว่า ประโยคสั้นๆ มีความหมายเช่นไร และนักเรียนจะต้องใช้โครงสร้างนั้น ได้อย่างถูกต้อง

อมรา แสงจันทร์ (2524) ได้สรุปหลักการของแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อความหมาย ที่จะนำไปใช้กับการเรียนการสอนภาษาไว้ดังนี้

1. ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนต่างๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบของความสามารถ ในการสื่อสารตั้งแต่เริ่มเรียน ผู้สอนแสดงให้ผู้เรียนเห็นรูปแบบภาษาที่สอนจะได้ใช้ในสถานการณ์ที่มีความหมาย และสามารถนำความรู้เหล่านี้ไปใช้ได้จริง ซึ่งเป็นการ กระตุ้นและเร่งเร้าให้ผู้เรียนสนใจบทเรียนมากขึ้น

2. ความรู้ทางด้าน Communicative Competence ซึ่งรวมทั้งกฎไวยากรณ์ และกฎของภาษาที่ใช้จริง ควรได้รับการจัดให้พอเหมาะไม่มากเกินไปหรือน้อยเกินไป นั่นคือควรจัดให้พอเหมาะที่ผู้เรียนสามารถนำภาษานั้นไปสื่อความหมาย ได้อย่างถูกต้อง

3. ผู้สอนควรจัดการเรียนการสอนได้ใช้ความรู้ การฝึกฝน รวมทั้งได้รับ ประสบการณ์ให้ตรงกับความต้องการของผู้เรียนอย่างแท้จริง นอกนั้นผู้สอนอาจใช้ ภาษาแม่ในการสอนกฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ หน้าที่ของรูปแบบภาษาแต่ละแบบ ตลอดจนอธิบายถึงความเหมาะสมที่จะใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ได้ และ อาจจะอธิบายถึงวัฒนธรรมประเพณีของผู้ใช้ภาษานั้น ๆ ด้วย

4. ในการสอน ผู้สอนต้องเป็นผู้ฝึกฝนให้ผู้เรียนสามารถนำหลักไวยากรณ์ไปใช้สื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง นอกจากนี้ต้องมีความรู้ทางด้านกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้กับแต่ละกลุ่มสังคมและแต่ละสถานการณ์ (Sociolinguistic Competence)

5. ความต้องการของผู้เรียนจะต้องอยู่ในกรอบของความรู้ทางด้านหลักภาษา (Grammatical Competence) และความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ของภาษาที่ใช้อยู่ในแต่ละกลุ่ม

ปัจจุบันการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษาตามหลักสูตร พุทธศักราช 2539 มุ่งให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสื่อสารควบคู่กัน 2 ด้าน ได้แก่ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อเข้าสู่สังคมและวัฒนธรรม และความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความได้อย่างถูกต้องตามหลักภาษาและเหมาะสมกับสถานการณ์ โดยมีการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ใช้กิจกรรมที่มีความหมายและหลากหลาย ซึ่งฝึกการสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ เพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในสถานการณ์จริง อีกทั้งให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนการสื่อสาร ด้วยการฟังและการพูดในระดับเตรียมความพร้อม เพิ่มเติมการฝึกฝนการสื่อสารด้วยการอ่าน การเขียน และการสะกดคำในระดับอ่านออกเขียนได้ รวมถึงการฝึกฝนการส่งสารและรับสารด้วยการฟัง พูด อ่าน และเขียน ในการเรียนภาษาอังกฤษระดับมาตรฐานตอนต้น (กรมวิชาการ, 2539)

ศุมิตร อังวัฒนกุล (2531) ได้เสนอหลักสำคัญของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายไว้ดังนี้

1. ต้องให้ผู้เรียนรู้ว่ากำลังทำอะไร เพื่ออะไร ผู้สอนต้องบอกให้ผู้เรียนทราบถึงความมุ่งหมายของการเรียนการฝึกใช้ภาษา เพื่อให้การเรียนภาษาเป็นสิ่งที่มีความหมายต่อผู้เรียน ให้ผู้เรียนรู้สึกว่าการเรียนแล้วสามารถทำบางอย่างเพิ่มขึ้นได้นั่นคือ สามารถสื่อสารได้ตามที่ตนต้องการ เช่น ทักษะการอ่าน เมื่อได้เรียน

และฝึกไปแล้ว ผู้เรียนสามารถอ่านคำแนะนำวิธีใช้อุปกรณ์บางอย่างได้ หรือใน
ทักษะการพูดเรียนสามารถพูดถามสถานที่ที่ต้องการจะไปได้ เป็นต้น

2. การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารต้องใช้หลายๆ ทักษะรวมกันไป ผู้เรียนภาษา
ก็ควรจะได้ทำพฤติกรรมเช่นเดียวกับในชีวิตจริง การสอนในลักษณะบูรณาการจะทำให้
ให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ดี

3. ต้องให้ผู้เรียนได้ทำกิจกรรมการใช้ภาษา กิจกรรมควรมีลักษณะที่เหมือน
ในชีวิตประจำวันให้มากที่สุด เพื่อให้ผู้เรียนนำไปใช้ได้จริง ควรให้ผู้เรียนได้มี
โอกาสเลือกใช้ตามความเหมาะสมกับบทบาทและสถานการณ์จริง ผู้เรียนต้อง
ได้เรียนรู้ความหมายของคำวันภาษาในรูปแบบต่างๆ ที่สามารถนำไปใช้ในชีวิต
ประจำวันได้

4. ต้องให้ผู้เรียนฝึกการใช้ภาษามากๆ นอกจากผู้เรียนทำกิจกรรมการใช้
ภาษาคงแล้ว ยังต้องมีโอกาสได้ทำกิจกรรมในรูปแบบต่างๆ ให้มากที่สุดเท่าที่
จะเป็นไปได้ เช่น กิจกรรมที่เป็นงานคู่ งานกลุ่ม การแก้ปัญหา การแสดงบทบาท
สมมติ เป็นต้น

5. ผู้เรียนต้องไม่กลัวว่าจะใช้ภาษาผิด แนวการสอนภาษาเพื่อ
การสื่อสารให้ความสำคัญกับการใช้ภาษามากกว่าวิธีใช้ภาษา ผู้สอนจึงไม่ควรแก้ไข
ข้อผิดพลาดของผู้เรียนทุกครั้ง ควรแก้ไขเฉพาะที่จำเป็น ควรให้ความสำคัญในเรื่อง
ความคล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) เป็นอันดับแรก ภาษาที่ใช้อาจไม่ถูก
ต้องนัก แต่สื่อความหมายได้

จากหลักการของการสอนภาษาที่กล่าวมาแล้ว สรุปได้ว่าการเรียนการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสารมุ่งเน้นที่จะพัฒนาความสามารถของผู้เรียนในการใช้ภาษา (Use)
ตามความมุ่งหมายตามสถานการณ์ต่างๆ และแม้จะให้ความสำคัญแก่ความ
คล่องแคล่วในการใช้ภาษา (Fluency) แต่มิได้ละเลยเรื่องความถูกต้องของภาษา
(Accuracy) การเรียนการสอนในแบบนี้จึงเน้นการทำกิจกรรมเพื่อการฝึกการใช้ภาษา
ที่ใกล้เคียงกับสถานการณ์จริงให้มากที่สุด โดยอิงในลักษณะทักษะสัมพันธ์
(Integrated Skills) หรือทักษะรวม โดยผู้สอนเป็นผู้นำกิจกรรมมาให้ผู้เรียนฝึก

เช่น สร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้สนทนากันเอง ให้ผู้เรียน มีปฏิกริยาได้ตอบซึ่งกันและกัน ในหลายลักษณะ เช่น เป็นคู่ เป็นกลุ่ม กลุ่มย่อยและกลุ่มใหญ่ ผู้สอนอาจจะประเมินผลผู้เรียน โดยดูจากการแสดงออก การมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆ และอาจจะประเมินผลอย่างเป็นทางการด้วยการเขียนได้ด้วย

การจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร จะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับครูผู้สอนใกล้ชิดกับนักเรียนมากที่สุด ครูผู้สอนจึงควรมีความสามารถ ดังที่ Finocchiaro และ Bonomo (1973) เสนอแนะแนวทางในการจัดการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสาร ไว้ดังนี้

1. ควรวางแผนในการจัดประสบการณ์การเรียนให้แก่ นักเรียน
2. ควรวางแผนในการจัดสถานการณ์ รวมทั้งอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของเรื่องทีนำมาเสนอใหม่
3. ควรจัดบทเรียนแต่ละบท ให้มีทั้งการฝึกเพื่อให้เป็นนิสัย และการฝึกเพื่อให้ใช้ภาษาอย่างมีความหมาย โดยใช้กิจกรรมเพื่อการสื่อสาร
4. ควรใช้ภาษาของนักเรียนให้น้อยที่สุด แต่อาจจะใช้ภาษาของนักเรียนเมื่อเห็นว่าจะช่วยให้นักเรียนสามารถเข้าใจข้อมูลที่สำคัญบางประการ ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น
5. ควรหาวิธีการให้นักเรียนได้ฝึกพร้อมกันทั้งชั้น ฝึกเป็นกลุ่ม และฝึกเป็นรายบุคคล
5. เปิด โอกาสให้นักเรียนฝึกเป็นคู่บ้าง
7. ควรจัดเตรียมการฝึก บทสนทนา ตลอดจนบทความต่างๆ เพื่อให้บทเรียนมีหลายลักษณะ ซึ่งจะช่วยให้เสริมเนื้อหาในบทเรียนและช่วยให้นักเรียนได้พัฒนาความสามารถในการสื่อสาร
8. ควรมีความคล่องตัวในการใช้เครื่องบันทึกเสียง และสามารถนำการฝึกในห้องปฏิบัติการมาประสานกับการจัดกิจกรรมในห้องเรียนได้
9. ควรจะรู้ว่าจะใช้กิจกรรมการอ่านและกิจกรรมการเขียนเมื่อใด
10. ควรจัดเตรียมบทเรียนสำหรับการฝึกอ่าน ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้เพิ่มพูนทั้งความรู้และประสบการณ์

11. กิจกรรมการเขียนที่ครูจะจัดให้กับนักเรียน ควรมีส่วนส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียน โดยให้เขียนอย่างอิสระ
12. ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาทั้งจากบทสนทนาและการจัดกิจกรรมต่างๆ
13. ควรส่งเสริมให้นักเรียนมีความภาคภูมิใจในชาติและภาคภูมิใจในตัวเอง ขณะที่เรียนรู้ในเรื่องวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา
14. ควรเลือกใช้ทัศนอุปกรณ์ที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาและข้อเท็จจริงด้านวัฒนธรรมอย่างมีประสิทธิภาพ
15. ควรจัดให้มีการประเมินผล เพื่อให้ทราบถึงสัมฤทธิ์ผลของนักเรียนและประสิทธิภาพในการสอนของครู แล้วจัดซ่อมเสริมรายบุคคล

Van Ek. (1980) ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารว่า จะต้องกำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้เชิงพฤติกรรมให้ผู้เรียน โดยกำหนดสถานการณ์ซึ่งประกอบด้วยบทบาท (roles) ของคู่สนทนา สถานที่ (setting) และหัวข้อ (topics) รวมทั้งการจัด กิจกรรมภาษา (Language Activities) และหน้าที่ภาษา (Language Functions) สำหรับผู้เรียนได้ฝึกใช้ภาษา และสิ่งที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การให้ผู้เรียนได้เรียนเนื้อหาของบทเรียนตามหัวเรื่อง (notion) ภายใต้อำนาจในการสื่อสารต่างๆ (topics) เช่นเมื่อเรียนหัวข้อ Weather ผู้เรียนจะได้เรียน notion ต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เช่น fair, sunshine เป็นต้น ซึ่ง Van Ek. (1980) ได้เสนอหัวข้อในการสื่อสาร (topics) ซึ่งผู้เรียนจำเป็นต้องเรียนรู้ดังต่อไปนี้

1. ประวัติและสถานภาพส่วนบุคคล (Personal Identification)
2. บ้านและที่อยู่อาศัย (House and Home)
3. อาชีพและสถานที่ประกอบการ (Trade, Profession, Occupation)
4. เวลาว่างและการบันเทิง (Freetime, Entertainment)
5. สุขภาพและสวัสดิภาพความปลอดภัย (Health and Welfare)
6. การศึกษา (Education)

7. การจับจ่ายซื้อของ (Shopping)
8. อาหารและเครื่องดื่ม (Food and Drink)
9. บริการสาธารณะ (Services)
10. สถานที่ต่างๆ (Places)
11. ภาษาคำต่างประเทศ (Foreign Language)
12. อากาศ (Weather)

ขั้นตอนในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การสอนอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ได้แบ่งขั้นตอนในการสอนเป็น 4 ขั้นตอน
คือ (Scott ใน Johnson and Morrow, 1981)

1. การตั้งจุดประสงค์ (Setting Objective)
2. การดำเนินการสอน (Presentation)
3. การฝึก (Practice)
4. การถ่ายโอน (Transfer)

ขั้นที่ 1 บอจุดประสงค์ (Setting) อาจตั้งจุดประสงค์ปลายทาง (Terminal Objective) และจุดประสงค์นำทาง (Enabling Objective) ในการสอนทักษะเพื่อการสื่อสารนั้น เน้นการสื่อความหมายทางภาษาต้องเหมาะสม เช่นผู้สอนอาจตั้งจุดประสงค์ปลายทางว่า ให้ผู้เรียนถามทิศทางไปที่ทำการไปรษณีย์ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม เป็นต้น และตั้งจุดประสงค์นำทางให้รู้ความหมายของคำศัพท์และใช้โครงสร้างใหม่ที่ปรากฏในบทสนทนาได้ ตลอดจนเรื่องเกี่ยวกับสังคมและวัฒนธรรม

ขั้นที่ 2 ดำเนินการสอน (Presentation) ผู้สอนจะต้องให้ผู้เรียนเข้าใจความหมายในเรื่องที่สอนอย่างชัดเจน โดยครูทำความเข้าใจในบริบท (Contextualisation) ความกระชับในบริบทในแนวการสอนเพื่อการสื่อสารนี้แตกต่างไปจากแนวการสอนที่เน้นโครงสร้าง กล่าวคือ วิธีการสอนเพื่อสื่อ

ความหมายทางภาษาผู้สอน จะชี้ให้เห็นว่าประโยคนี้ใครพูดกับใคร พูดเรื่องอะไร พูดเมื่อไร พูดที่ไหน พูดอย่างไร เป็นพิธีการหรือไม่ ถูกต้องเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับ ในสังคมหรือไม่

ขั้นที่ 3 ฝึกใช้ภาษา (Practice) เป็นการฝึกเกี่ยวกับตัวภาษาโดยการสร้างสถานการณ์ให้เหมือนจริง ผู้สอนอาจจะช่วยเหลือ แนะนำให้ผู้เรียนจับคู่ หรือกลุ่ม โดยผู้สอนทำเป็นแบบคู่กับนักเรียนก่อนแล้วให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันในภายหลัง การฝึกในลักษณะนี้จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจจริงๆ ว่าใครจะเป็นผู้ใช้ประโยคเหล่านี้กับใคร เมื่อไร ที่ไหน และอย่างไร ในการฝึกภาษาในขั้นนี้ ผู้สอนอาจให้ผู้เรียนพูดตาม หรือเป็นรายบุคคล จับคู่ หรือเป็นกลุ่มใหญ่ โดยผลัดกันถาม - ตอบ แสดงความคิดเห็น ผู้สอนจะเป็นคนตรวจและแก้ไขให้ผู้เรียนทันทีเมื่อมีความเข้าใจผิดเกิดขึ้น

ขั้นที่ 4 ถ่ายโอนความรู้ (Transfer) เป็นการเลือกการฝึกการใช้ภาษาโดยมีผู้สอนคอยช่วยเหลือผู้เรียนเป็นรายบุคคลหรือกลุ่มอาจปฏิสัมพันธ์ (Interaction) ซึ่งกันและกัน โดยการใช้ภาษาที่เรียนมาแล้วอย่างเสรี และใช้ภาษาในช่วงเวลาชวานานกว่าเดิม โดยการสอนบทบาทสมมติหรือเล่นเกมต่างๆ เพื่อเปิดโอกาสให้ใช้ภาษาอย่างเต็มที่ หรืออาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่า ผู้เรียนสามารถนำภาษาที่เรียนในห้องเรียนออกไปใช้ในสถานการณ์ที่เป็นจริง ในชีวิตประจำวันนอกห้องเรียนได้ (สุภัทธา อัครานุกรณะ, 2530)

2. การอ่านและการสอนอ่าน

ในการสอนอ่านนั้นมิใช่จุดประสงค์เพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการอ่าน และเป็นผู้รักการอ่านสามารถแสวงหาความรู้โดยการอ่านได้ ดังนั้นผู้สอนควรจะ ต้องมีความรู้และความเข้าใจในการอ่านและการสอนอ่าน

2.1 ความหมายของการสอนอ่าน

Fries (1963 อ้างในเรวัติ หิรัญ, 2532) กล่าวว่า การอ่านเป็นการตอบสนองต่อสัญลักษณ์ทางภาษาที่เป็นตัวแทนของภาษาพูด หัวใจของการอ่านอยู่ที่การเข้าใจความหมาย

Goodman (1972) ให้ความหมายของการอ่านว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางภาษาศาสตร์เชิงจิตวิทยาที่สลับซับซ้อน ซึ่งผู้อ่านจะต้องสร้างความหมาย (Reconstruct) ขึ้นมา โดยความหมายที่ได้มานั้นต้องใกล้เคียงกับความหมายที่ผู้เขียนได้สื่อไว้ในรูปตัวอักษร แต่การที่จะได้มาซึ่งความหมายนี้ จะต้องมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรกับกระบวนการเลือกตั้งขึ้นาทางภาษา (Linguistic Cue) ทั้งที่ปรากฏเป็นตัวอักษรและไม่ปรากฏเป็นตัวอักษร โดยอาศัยความสามารถของผู้อ่านเป็นพื้นฐานในการใช้ตั้งขึ้นาเพื่อการเดาและการทำนาย

Harris และ Smith (1976) อ้างใน พาพร พึ่งศักดิ์ (2534) ให้ความหมายของการอ่านว่าการอ่านเป็นรูปแบบหนึ่งของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด ข่าวสารและความรู้ระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านในลักษณะของการสื่อความหมาย เป็นการแลกเปลี่ยนความคิด โดยผู้เขียนจะแสดงความคิดของตนเองในกระดาษด้วยภาษาด้วยภาษาตามลักษณะการเขียนของแต่ละบุคคล ส่วนผู้อ่านจะพยายามหาความหมายของสิ่งที่ผู้เขียนได้เขียนไว้ ทั้งนี้ความสามารถที่จะทำนายหรือถอดความหมายจากข้อความที่อ่านขึ้นอยู่กับประสบการณ์เดิมของผู้อ่าน อันได้แก่ ความคุ้นเคยในหัวเรื่อง ความคิดสำคัญๆ ของเรื่อง ตลอดจนความรู้ทางภาษาของผู้อ่านเอง

Bond และ Tinker (1976) กล่าวว่า การอ่านเป็นการรับรู้ตัวอักษรซึ่งเราให้ผู้อ่านระลึกถึงความหมายที่ได้สร้างขึ้นจากประสบการณ์เดิม และความหมายใหม่

ก็ได้จากการผสมผสานความคิดรวบยอดที่มีอยู่แล้ว กล่าวง่าย ๆ ก็คือ กระบวนการอ่านประกอบด้วยความหมายที่ได้รับมาจากทั้งของผู้เขียนและผู้อ่านในรูปแบบของการตีความ การประเมินผลและการตอบสนองของผู้อ่านที่มีต่อความหมายนั้น

Widdowson (1979) มีความเห็นว่า การอ่านคือการมีปฏิริยาโต้ตอบระหว่างผู้เขียนและอ่าน โดยผู้เขียนพยายามจะถ่ายทอดอารมณ์ และความรู้สึกต่างๆ ไปยังผู้อ่านพยายามจะรับรู้ด้วยการใช้ความสามารถของตนในการถอดข้อความจากตัวอักษรเป็นความหมาย

Aulls (1982 อ้างถึงในมาติ นรสิงห์, 2538) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าการอ่าน เป็นความเข้าใจ ไม่มุ่งเฉพาะการอ่านข้อความหรือประโยคแต่มุ่งเป็นเรื่องการ ได้รับความหมายที่ถูกต้องจากการอ่าน

ดังนั้นการอ่านเป็นการรับรู้ข้อมูลระหว่างผู้เขียนและผู้อ่านซึ่งถ่ายทอดออกมาเป็นข้อเขียนซึ่งผู้อ่านจะเข้าใจ หรือค้นหาความหมายในสิ่งที่ผู้เขียนต้องการถ่ายทอดได้มากน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการ

Cushenbery (1977) ได้ให้ความหมายถึงความสามารถในการอ่านว่าเป็นความสามารถในการเข้าใจสิ่งที่อ่านที่แสดงความคิดเห็น โดยใช้ความรู้ทางภาษาของผู้อ่านสามารถสรุปใจความและจุดประสงค์ของเรื่องที่อ่าน แยกแยะความแตกต่างข้อเท็จจริงและความคิดเห็น ตลอดจนเรียบเรียงเนื้อเรื่องใหม่ได้

Moore (1984, อ้างถึงในธิดา เจริญศิลป์พานิช, 2537) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านสรุปได้ว่า หมายถึงความสามารถในการอ่านและเข้าใจความหมายของคำศัพท์ต่าง ๆ โดยเชื่อมโยงกับประสบการณ์เดิมทำให้เกิดความเข้าใจและจับใจความสำคัญของเรื่องที่อ่านได้

Carrell (1984) ได้กล่าวถึงความสามารถในการอ่านว่าเป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ระหว่างเนื้อหาและความรู้เดิมของผู้อ่าน ประกอบด้วยความรู้และประสบการณ์เกี่ยวกับสิ่งของ สถานที่ ความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ความคิดรวบยอด ความรู้ลึกและทัศนคติ

ดังนั้นความสามารถในการอ่านเพื่อความเข้าใจ หมายถึงความสามารถของผู้อ่านในการจับใจความ รายละเอียดของเรื่อง เรียงลำดับเหตุการณ์ ถ่ายทอดข้อมูลจากเรื่องที่อ่านสรุปเนื้อเรื่อง และสามารถวิเคราะห์ข้อความ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่านได้อย่างมีเหตุผล ซึ่งเป็นหัวใจของการอ่าน

2.3 องค์ประกอบที่มีผลต่อการอ่าน

การที่ผู้อ่านจะมีความสามารถในการอ่านได้จำเป็นต้องมีความสามารถต่าง ๆ ซึ่งเป็นองค์ประกอบสำคัญที่จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพ ได้มีนักการศึกษากล่าวไว้ดังนี้

Coady, (1979) ได้ให้ทัศนะว่าการอ่านเป็นการปฏิสัมพันธ์กันระหว่างองค์ประกอบ 3 ส่วนคือ

1. ความสามารถเชิงมโนทัศน์ (conceptual abilities) หมายถึงความสามารถทางสติปัญญา โดยทั่วไปที่จะค้นหา มโนทัศน์จากเรื่องที่อ่านได้
2. ความรู้เดิม (background knowledge) เป็นพื้นความรู้ของผู้อ่านซึ่งมีอยู่แล้วผู้อ่านจะอ่านเรื่องได้เร็วขึ้น และได้ผลดีขึ้นถ้าผู้อ่านมีวัฒนธรรมคล้ายคลึงกับวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาที่เขียน การอ่านเรื่องที่ผู้อ่านคุ้นเคยและกิจกรรมที่ผู้อ่านปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวัน จะทำให้ผู้อ่านประสบความสำเร็จในเรื่องที่อ่านมากขึ้น

3. ยุทธศาสตร์ด้านกระบวนการ (process strategies) เป็นองค์ประกอบย่อยของความสามารถในการอ่าน และเป็นหนทางที่จะนำไปสู่ความเข้าใจ เป็นทักษะทางด้านภาษาทั่ว ๆ ไปอันได้แก่การหาความหมายของสัญลักษณ์ที่เขียน การรวมเข้ากับความเข้าใจเข้าด้วยกัน และความเข้าใจในสิ่งที่อ่าน

Kennedy (1981) ได้เสนอองค์ประกอบที่สำคัญในการอ่านเพื่อความเข้าใจว่า ประกอบด้วย

1. ความสามารถในการเรียงคำ (verbal capacity) เป็นความสามารถในการเรียงภาษาที่เป็นสัญลักษณ์ (symbolic language) ซึ่งเป็นความสามารถในการเชื่อมโยง ความหมายของคำต่าง ๆ ได้
2. ประสบการณ์ทางการศึกษา (education experience) ประกอบด้วย ความคิดความเข้าใจ และการนำความรู้ไปใช้ ซึ่งเป็นความรู้ที่ได้จากการสัมผัสสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัวการเรีขนรู้ที่ได้จากการเชื่อมโยงกับสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ นั้นจะ ทำให้พื้นฐานในความเข้าใจของผู้อ่านกว้างขวางขึ้น และเป็นประโยชน์ในการตีความ มโนทัศน์ใหม่ ๆ
3. ความสามารถในการรวบรวมสมาธิ (ability to concentrate) การอ่านเพื่อให้เกิดความเข้าใจ จำเป็นต้องอาศัยการรวบรวมสมาธิ ถ้าผู้อ่านสามารถรวบรวมสมาธิได้นาน ๆ ในเวลาที่อ่าน ก็จะทำให้เข้าใจเนื้อความที่อ่านได้ลึกซึ้ง
4. จุดประสงค์ในการอ่าน (purpose) เมื่อผู้อ่านมีจุดประสงค์ในการอ่านแต่ละครั้งก็จะช่วยให้ผู้อ่านสามารถมุ่งความตั้งใจ ไปในสิ่งที่อ่านได้ ทำให้เกิดความเข้าใจในการอ่านมากขึ้น

Williams (1986) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบสำคัญที่ช่วยให้การอ่านมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. ความรู้ในระบบการเขียน (knowledge of the writing system) ผู้อ่านจะต้องคุ้นเคยกับระบบการผสมตัวอักษร การสะกดคำ ซึ่งสิ่งเหล่านี้จะช่วยให้ผู้อ่านจำคำเหล่านั้นได้

2. ความรู้ในเรื่องภาษา (knowledge of language) ผู้อ่านที่ประสบความสำเร็จในการอ่าน จำเป็นต้องมีความรู้ในเรื่องรูปแบบของคำ ความหมายของคำ โครงสร้าง และไวยากรณ์ของภาษาที่ใช้เขียน

3. ความสามารถในการตีความ (ability to interpret) เนื่องจากการอ่านไม่ใช่การทำความเข้าใจข้อความแต่ละประโยค โดยไม่สัมพันธ์กันกับประโยคอื่น ผู้อ่านจึงต้องสามารถรู้จุดประสงค์ของข้อความ วิธีการเรียบเรียงประโยคเป็นข้อความที่ต่อเนื่องกัน และเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างประโยค

4. ความรู้รอบตัวทั่วไป (knowledge of the world) ผู้อ่านควรนำความรู้รอบตัวทั่วไป รวมทั้งประสบการณ์ต่าง ๆ เข้ามาเชื่อมโยงด้วยในขณะที่อ่านข้อเขียนนั้น ซึ่งผู้อ่านมีความรู้และประสบการณ์มากเท่าใด ก็จะสามารถเลือกความรู้ และประสบการณ์ของคนให้ตรงกับของผู้เขียน เพื่อทำความเข้าใจกับเรื่องนั้นได้มากขึ้น

คงได้กล่าวแล้วว่าองค์ประกอบที่สำคัญที่มีผลต่อการอ่านที่สำคัญ ได้แก่ ความรู้ทางภาษา ประสบการณ์เดิมหรือความรู้เดิม จุดประสงค์ในการอ่าน เป็นสิ่งที่มีความสำคัญในการอ่าน ผู้สอนจึงควรให้ความสนใจกับองค์ประกอบดังกล่าวในการจัดการเรียนการสอนด้วยเช่นกัน

2.4 ระดับความเข้าใจในการอ่าน

ในการอ่านนั้นผู้อ่านไม่อาจเข้าใจความหมายได้ตรงกันภายในระยะเวลาที่เท่ากัน ความสามารถในการอ่านของแต่ละบุคคลนั้นขึ้นอยู่กับระดับสติปัญญา ความรู้ทางด้านภาษาศาสตร์ ความรู้เกี่ยวกับเรื่องทั่วไป หรือประสบการณ์เดิม

ตลอดจนการฝึกฝนของผู้เรียน ซึ่งได้มีผู้แบ่งระดับความเข้าใจในการอ่านไว้ต่าง ๆ กันดังนี้

เพ็ญศรี รังสิตากุล (2528) ได้แบ่งความเข้าใจในการอ่านออกเป็น 3 ระดับคือ

1. ความเข้าใจตามตัวอักษร หมายถึงการที่ผู้อ่านมีความเข้าใจตามตัวอักษรที่ปรากฏอยู่ในแต่ละบรรทัด เป็นการเข้าใจถึงคำพูดที่ผู้เขียนใช้นั้นเอง
2. ความเข้าใจที่เกิดจากการตีความ หมายถึงการที่ผู้อ่าน อ่านแล้วเข้าใจว่าผู้เขียนหมายถึงสิ่งใด
3. ความเข้าใจที่จะนำไปสู่การสรุป เป็นความเข้าใจที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่อ่านเรื่องราวทั้งหมด แล้วนำสิ่งต่าง ๆ ที่ได้จากการอ่านมารวบรวมทำเป็นบทสรุป และมีวิธีที่จะช่วยให้เกิดความเข้าใจในการอ่าน มี 2 ประการ คือ

3.1 ก่อนอ่านต้องตั้งจุดมุ่งหมายในการอ่าน โดยการถามตนเองว่าต้องการจะทราบอะไรในการอ่านแต่ละครั้ง

3.2 เมื่อทราบจุดมุ่งหมายแล้ว ควรเลือกวิธีการอ่าน ด้วยการปรับอัตราความเร็วในการอ่านให้เหมาะสมกับจุดมุ่งหมาย และลักษณะของเรื่องที่อ่าน การที่ผู้อ่านจะกำหนดว่า ผู้เรียนควรอ่านได้อย่างเข้าใจในระดับใดนั้น ผู้สอนจะต้องพิจารณาองค์ประกอบเกี่ยวกับความยากง่ายของเนื้อหา และความเหมาะสมของตัวผู้เรียน เช่น อายุ ระดับชั้น ความรู้พื้นฐาน ตลอดจนความสามารถในการอ่าน เป็นต้น

Smith (1963) จัดระดับความเข้าใจในการอ่านดังนี้

1. การเข้าใจความหมายตามตัวอักษร เป็นระดับความเข้าใจพื้นฐาน คือ การอ่านที่ผู้เข้าใจสิ่งที่ผู้เขียน โลกตรง

2. ระดับความเข้าใจขั้นตีความ คือการที่ผู้อ่านสามารถเข้าใจความหมายของข้อความที่อ่านได้ลึกซึ้งกว่าระดับแรก เป็นการตีความถึงที่ผู้เขียนไม่ได้กล่าวไว้ อย่างชัดเจนหรือไม่ได้กล่าวไว้โดยตรงแต่เป็นความหมายแฝงอยู่ในข้อความ

3. ระดับความเข้าใจในระดับวิจารณ์ คือการอ่านที่ต้องอาศัยความเข้าใจสองระดับแรกเป็นพื้นฐานก่อน เนื่องจากเป็นการอ่านที่ผู้อ่านต้องใช้ความคิดเพื่อวิเคราะห์ตัดสินและประเมินสิ่งที่อ่าน

Vallette และ Disick (1972) แบ่งระดับการอ่านไว้ดังนี้

1. ระดับกลไก (mechanical skills) เป็นระดับความสามารถในการอ่านที่ผู้อ่านแสดงความสามารถออกทางด้านความจำแบบนกแก้วนกขุนทอง มากกว่าความสามารถด้านความเข้าใจ กล่าวคือ ผู้อ่านสามารถรับรู้ถึงความแตกต่างของตัวอักษรได้ ถึงแม้จะไม่สามารถเข้าใจความหมายที่แท้จริงและสิ่งที่อ่านก็ตาม

2. ระดับความรู้ (knowledge) เป็นระดับที่ผู้อ่านสามารถจำได้ คือผู้อ่านสามารถทำความเข้าใจกับข้อความที่ตนคุ้นเคยได้ เช่น สามารถจับคู่รูปภาพกับข้อความได้อย่างถูกต้อง

3. ระดับถ่ายโอน (transfer) ผู้อ่านที่มีความสามารถขั้นนี้ย่อมสามารถรับรู้ได้ คือสามารถนำความรู้ที่มีอยู่ไปใช้ในสถานการณ์ใหม่ได้ เช่น สามารถนำโครงสร้างและคำศัพท์ที่คุ้นเคยมาเรียบเรียงขึ้นใหม่ได้

4. ระดับสื่อสาร (communication) ผู้อ่านมีความสามารถเข้าใจในสิ่งที่อ่าน สามารถทำความเข้าใจกับข้อความที่ไม่คุ้นเคยมาก่อน ทั้งด้านโครงสร้างและด้านคำศัพท์ได้แม้บางครั้งจะ ไม่รู้ความหมายของคำครบทุกคำก็ตาม

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) ในระดับนี้ผู้อ่านต้องมีความสามารถในการวิเคราะห์ (analysis) และประเมินผล (evaluation) ลักษณะการใช้ภาษา (expression) และลีลาการเขียน (style) ของผู้เขียนจากเรื่องที่อ่านอีกทั้งต้องเข้าใจจุดประสงค์ หรือความมุ่งหมายของผู้เขียนและเข้าใจความหมายแฝง (implicit meaning) ตลอดจนสามารถสรุปใจความของเรื่องที่อ่านได้ด้วย

ดังนั้นการที่จะให้ผู้เรียนอ่านได้เข้าใจในระดับใดนั้น ครูผู้สอนจะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของความยากง่ายของเนื้อหา ความเหมาะสมของผู้เรียน เช่น อายุ ระดับชั้น ความรู้พื้นฐาน เป็นต้น

2.5 หลักและขั้นตอนการสอน

วิทาศ์ จิตวัตร (2528) ได้กล่าวเกี่ยวกับการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารว่า ทักษะหนึ่งที่สำคัญในการสอนอ่านเพื่อการสื่อสารก็คือ การที่ผู้อ่านสามารถบอกได้ว่าข้อความนั้น มีหน้าที่ในการสื่อสารอย่างไร (communicative function) นั่นคือผู้อ่านสามารถบอกได้ว่าผู้เขียนมีจุดประสงค์อย่างไร เช่น บรรยาย โฆษณา ให้ ข้อมูลบางอย่างแก่ผู้อ่าน หรือชักชวนให้ทำในสิ่งที่เขาคิด การที่ผู้อ่านสามารถบอกหน้าที่ของภาษาในการสื่อสารได้ จะทำให้เข้าใจเรื่องที่อ่านได้ดียิ่งขึ้น

ทรงพร อิศโรชกุล (2529) ได้กล่าวว่าในการสอนอ่านและการจัดกิจกรรมการอ่านมีข้อพิจารณา ดังนี้

1. เข้าใจระดับประโยคยังไม่พอ กล่าวคือถ้าจะสอนอ่านให้ได้ อย่างมีประสิทธิภาพผู้เรียนจะต้องไม่เข้าใจเฉพาะความหมายของประโยคนั้น ๆ แต่จะต้องเข้าใจความหมายทั้งหมดในย่อหน้านั้น รวมทั้งความหมายของทั้งบทอ่านด้วย
2. ความเข้าใจทั้งหมดมาก่อนรายละเอียด เป็นการเน้นให้ผู้อ่านอ่านเพื่อให้ได้ความเข้าใจทั้งหมดของเรื่องที่อ่านเสียก่อน หลังจากนั้นจึงค่อยลงรายละเอียดของเนื้อหา
3. ใช้บทอ่านที่พบในชีวิตจริง (authentic texts)
4. ควรใช้ทักษะสัมพันธ์ ในการสอนทักษะการอ่านนั้นไม่ควรสอนโดด ๆ แยกออกจากการสอนทักษะอื่นโดยสิ้นเชิง เพราะในชีวิตจริงเมื่อเราได้ฟังหรืออ่านอะไรแล้วเรามักจะนำไปเล่าต่อหรือเขียนให้อีกคนหนึ่งทราบ

5. อ่านอย่างมีจุดหมาย คนที่สามารถอ่านได้อย่างมีประสิทธิภาพจะต้องรู้ตัวเองว่าอ่านข้อเขียนนั้น ๆ เพื่อจุดหมายอะไร เพราะจุดมุ่งหมายจะเป็นเครื่องกำหนดประเภทของการอ่าน และจะกำหนดว่าการอ่านแบบนั้นอาศัยทักษะอะไรมาช่วยบ้าง

6. กระบวนการค้นหาคำตอบสำคัญกว่าคำตอบ การอ่านเป็นกิจกรรมที่เต็มไปด้วยการเคลื่อนไหวศึกษาค้นคว้าชีวิตชีวา เพราะตลอดเวลาผู้อ่านจะต้องเดา (guessing) ทำนาย (predicting) ตรวจสอบ (checking) และตั้งคำถามตัวเอง ดังนั้นในการจัดกิจกรรมการอ่าน ควรมุ่งให้ผู้เรียนได้พัฒนาและฝึกฝนความสามารถที่จะทำให้ผู้เรียนได้มีการฝึกฝนทักษะเหล่านี้อย่างเป็นระบบด้วย

7. สอนหรือสอบ ผู้สอนต้องถามตัวเองว่ากำลังสอนหรือสอบ นั่นคือช่วยอ่านรวมทั้งกิจกรรมการอ่าน ที่จะให้ผู้เรียนอ่านนั้นมีขึ้นเพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสพัฒนาความสามารถในการอ่าน หรือมีขึ้นเพื่อครูจะได้ทราบว่าผู้เรียนสามารถนำทักษะการอ่านที่ได้สอนไปแล้ว ไปใช้ในการอ่านบทอ่านที่ยังไม่เคยเห็นได้หรือไม่

8. อ่านด้วยตัวเอง หลังจากที่ผู้สอนได้ให้หลักในการอ่าน ได้ช่วยสอนศัพท์บางคำที่คาดว่าจะมีปัญหา ช่วยแนะนำเรื่องที่อ่านพร้อมทั้งมอบหมายงาน (task) ให้ทำแล้วผู้สอนควรจะปล่อยให้ผู้เรียนได้อ่านด้วยตนเอง

ขั้นตอนในการสอนอ่านของทรงพร อิศโรวสุกุล (2529) มีดังนี้

ขั้นตอนในการสอนอ่าน	บทบาทของครู	จุดมุ่งหมาย
1. ขั้นก่อนอ่าน (pre-reading) เตรียมเนื้อห (topic warm up) - สอนล่วงหน้า (pre-reading) - ศัพท์ (vocabulary) - โครงสร้าง (structure)	ครูมีบทบาทหลักในการสร้าง สิ่งแวดล้อมให้ผู้เรียนอยากอ่าน - ครูสอนศัพท์โครงสร้าง	-สร้างแรงบันดาลใจ -สำรวจพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน -สอนทักษะที่ช่วยในการอ่าน (enabling skills)

ขั้นตอนในการสอนอ่าน	บทบาทของครู	จุดมุ่งหมาย
<p>2. ชั้นระหว่างอ่าน (during-reading)</p> <p>- ผู้เรียนอ่านด้วยตนเองอย่างเงียบ ๆ โดยทราบก่อนว่าจุดมุ่งหมายในการอ่านคืออะไร</p>	<p>-ลดบทบาทเป็นศัพท์ผู้กำกับรายการหรือผู้อ่านด้วยความระแวดระวัง</p> <p>-ให้ความช่วยเหลือเฉพาะที่จำเป็น เช่น ไม่เข้าใจคำศัพท์หรือข้อคิดหรือข้อบกพร่องเพื่อแก้ไขในชั่วโมงต่อไปหรือท้ายชั่วโมง</p>	<p>-ให้ผู้เรียนฝึกอ่านด้วยตนเองเพื่อให้เข้าใจเรื่องทั้งหมด (global comprehension)</p>
<p>3. ชั้นหลังอ่าน (post reading)</p> <p>-ผู้เรียนตรวจคำตอบ อาจจะตรวจสอบความเข้าใจกันเองระหว่างทำกิจกรรมในรูปแบบอื่นเช่นพูดหรือเขียน</p>	<p>-ครูตรวจสอบคำตอบจนแน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจเนื้อเรื่อง</p> <p>-ครูทบทวน/แก้ไขความคิดที่ผิดกันมาก</p> <p>-ครูให้ผู้เรียนทำกิจกรรมต่อเนื่องจากการอ่าน</p>	<p>-ให้ผู้เรียนได้ฝึกทบทวนภาษาที่เขียนไปแล้วให้แม่นยำขึ้น</p> <p>-ให้ผู้เรียนได้นำสิ่งที่เขียนและนำเนื้อหาของเรื่องที่อ่านไปใช้ในชีวิตจริงนอกห้องเรียน</p>

ศุภัทธา อักษรานุเคราะห์ (2530) กล่าวถึงขั้นตอนการสอนอ่านและการจัดกิจกรรมการสอนอ่านดังนี้

1. ตั้งจุดประสงค์ ซึ่งต้องกำหนดทั้งจุดประสงค์นำทางและจุดประสงค์ปลายทาง
2. การดำเนินการสอน เป็นการนำจุดประสงค์นำทางมาสอน โดยใช้เทคนิคทำความเข้าใจในบริบท (contextualization) และการใช้ความรู้ทางสังคมศาสตร์
3. การฝึกอ่าน เป็นขั้นตอนที่ตรงกับจุดประสงค์ปลายทางที่กำหนดไว้ โดยอาศัยความรู้ทางภาษาศาสตร์ที่ได้เรียนในขั้นที่ 2 มาใช้ตีความ จับใจความสำคัญ คลอจนรายละเอียดที่จำเป็น เมื่ออ่านจบแล้วสามารถแสดงออกทางกรรสื่อสารได้ เช่น เมื่ออ่านจบเหมาะแล้วสามารถตอบข้อคำถามรับเชิญได้

4. การถ่ายโอน ถือเป็นการฝึกการสื่อสารที่นอกเหนือไปจากจุดประสงค์
ปลายทางที่วางไว้เพื่อให้นักเรียนนำสิ่งที่เรียน ไปใช้ในชีวิตประจำวัน ได้ถูกต้อง

การอำนวยการสอนอ่าน

1. กิจกรรมก่อนการสอนอ่าน (pre-reading activities) เป็นการสร้างความสนใจในเนื้อเรื่องที่อ่านและปูพื้นความรู้ในเรื่องที่อ่าน ซึ่งอาจจะจัดกิจกรรม เช่น ให้คาดคะเนเรื่องที่อ่าน ให้เดาความหมายของคำศัพท์จากบริบทโดยดูจากประโยคข้างเคียง เช่น ศัพท์คำว่า *crucial* ก็อาจจะให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์โดยการแสดงท่าทางประกอบหรือหาภาพให้ดูเป็นต้น

2. กิจกรรมระหว่างอ่าน (during-reading activities) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะการอ่านขณะที่อ่านเนื้อเรื่อง ซึ่งอาจจัดกิจกรรม เช่น ให้อ่านแบบเร็วๆ หรืออ่านแบบหารายละเอียด เพื่อตอบคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องให้ลำดับเรื่อง ซึ่งทำในลักษณะของ *strip story* ให้สรุปความ โดยให้ผู้เรียนอนุมานจากเรื่องที่อ่านทั้งหมดซึ่งผู้สอนอาจให้สรุปตั้งชื่อเรื่องให้แปลกไปจากเรื่องเดิม

3. กิจกรรมหลังอ่าน (post-reading activities) คือ ผู้เรียนสามารถ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ดังตัวอย่างกิจกรรม เช่น ให้ผู้เรียนกล่าวถึงประโยชน์ที่อ่านเรื่องว่าให้ข้อคิดเห็นอย่างไรบ้าง ให้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาและผู้เรียน

ในการสอนทักษะการอ่านเพื่อความเข้าใจนั้น ทิพพิ อ่องแสงคุณ (2535) ได้กล่าวว่า ผู้สอนจะช่วยให้ผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่อ่านได้ โดยการสอนดังนี้

1. รู้วิธีหาใจความสำคัญของเรื่อง (main idea)
2. เชียนย่อเนื้อหาสำคัญของเรื่องได้
3. เรียงลำดับเหตุการณ์ของเรื่อง ได้
4. สรุปใจความสำคัญของเรื่องได้

5. ประเมินผลเรื่องที่อ่านได้
6. เพิ่มพูนคำศัพท์ที่จะช่วยให้เข้าใจเรื่อง ได้ดีขึ้น
7. พัฒนาอัตราความเร็วในการอ่านให้เหมาะสม
8. พัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง เพื่อให้ผู้อื่นฟังและเข้าใจ

Harris และ Sipay (1979) กล่าวว่าในการสอนการอ่านนั้น ครูผู้สอนควรยึดหลักการสอนดังต่อไปนี้

1. การสอนอ่านต้องพยายามสร้างกิจกรรมที่สนุกและทำทาท
2. การสอนที่เป็นระบบนั้น ต้องใช้ทักษะการอ่านที่เฉพาะเจาะจงอย่างใดอย่างหนึ่ง เช่น ชั้นประถมศึกษาฝึกอ่านเพื่อพัฒนาคำศัพท์ ทักษะการค้นหาความหมาย เป็นต้น
3. กิจกรรมที่ใช้ในการสอนเด็กต้องเปิด โอกาสให้มีกิจกรรมต่างๆ อย่างเพียงพอ เช่น การฝึกอ่านออกเสียงมากพอๆ กับการฝึกอ่านในใจ การฝึกเด็กอ่านด้วยตัวครูเป็นผู้ฝึกให้ ก็ควรให้เด็กฝึกอ่านด้วยตัวเองอย่างละเท่าๆกันด้วย
4. บทเรียน-กิจกรรม ต้องสนองความแตกต่างของแต่ละบุคคลด้วย เพราะแต่ละคนพื้นฐานความสามารถไม่เหมือนกัน
5. ต้องให้ความเอาใจใส่ต่อเด็กที่มีปัญหา ต้องให้เวลาและช่วยพัฒนาการอ่านของเด็ก
6. ควรมีแผนงาน เพื่อสนับสนุนการอ่านของเด็กตั้งแต่อนุบาล-มัธยมศึกษา

Harmer (1986) ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนทักษะการอ่าน 5 ขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. Lead-in ขั้นตอนนี้จะกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความสนใจเรื่องที่อ่านและให้ผู้เรียนคาดความหมาย หรือทำนายว่าเรื่องที่อ่านน่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร โดยในขั้นแรกอาจจะทำความเข้าใจกับหัวข้อเรื่องที่อ่านว่าน่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไร เป็นต้น

2. Teacher directs comprehension task ครูจะบอกจุดประสงค์ในการอ่าน และอธิบายให้ผู้เรียนทราบเกี่ยวกับภาระงาน (task) ว่าจะต้องทำอะไรบ้าง
3. Students read for task ผู้เรียนอ่านเนื้อเรื่องและปฏิบัติภาระงานที่ได้รับมอบหมาย
4. Teacher directs feedback หลังจากที่ผู้เรียนได้ปฏิบัติภาระงาน (task) เสร็จแล้ว ครูจะช่วยนักเรียนตรวจสอบว่าภาระงานที่ปฏิบัตินั้น ได้ผสมบูรณม์และคิดเพียงใด เช่น นักเรียนตรวจคำตอบกับเพื่อนด้วยกัน
5. Teacher directs text-related task ครูอาจจะสร้างภาระงานขึ้นมาอีกชั้นหนึ่ง ซึ่งสัมพันธ์กับเนื้อเรื่องที่เด็กอ่าน เช่น เมื่อผู้เรียนได้ตอบคำถามเกี่ยวกับจดหมายที่ผู้เรียนอ่านแล้ว text-related task อาจจะทำให้ผู้เรียนเขียนจดหมายตอบ เพราะในชีวิตจริงนั้น เรามักจะใช้ทักษะในการสื่อสารมากกว่าหนึ่งทักษะเสมอ

ในการสอนอ่านนั้นผู้สอนควรจัดกิจกรรมที่หลากหลาย เพื่อให้ผู้เรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมในแต่ละชั้นอย่างทั่วถึง ซึ่งสรุปได้ว่าในการสอนอ่านนั้นจะประกอบด้วย ชั้นก่อนอ่าน ระหว่างอ่าน และหลังอ่าน

3. การสื่อในชีวิตประจำวันในการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

การวิจัยเรื่องนี้เป็นงานวิจัยเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการอ่านภาษาอังกฤษเพื่อความเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้เทคนิคการสอนที่เน้นสื่อในชีวิตประจำวัน ดังนั้น ในการศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับคำว่า สื่อในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยจะให้คำว่า เอกสารจริง ซึ่งมีความหมายเดียวกับ คำว่า สื่อในชีวิตประจำวัน

3.1 ความหมายของสื่อการสอน

การใช้สื่อการสอนนั้น เป็นการใช้สิ่งของต่างๆ ที่จะช่วยให้การสอนมีความชัดเจนขึ้น ซึ่งได้มีนักวิชาการหลายท่าน ให้ความหมายของสื่อการสอนไว้ในลักษณะต่างๆ ดังนี้

สุไร พงษ์ทองเจริญ (2519) ได้ให้ความหมายของสื่อการสอนไว้ว่าเป็นอุปกรณ์การสอนหรือโสตทัศนูปกรณ์ต่างๆ อันจะได้แก่ เทป ภาพยนตร์ สไลด์ แผ่นเสียง บัตรคำ บัตรภาพ และรวมไปถึงกิจกรรมต่างๆ เช่น การแสดงละครสั้นๆ การใช้เพลง บทบาทสมมติ ฯลฯ เข้ามาช่วยในการสอน ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเวลาและแรงงาน ไม่ต้องเสียเวลามากมายเหมือนแต่ก่อน

วิรุฬห์ ฉลาพฤทธิ (2521) กล่าวถึงความหมายของสื่อการสอนว่า เป็นวัสดุ (Materials) และอุปกรณ์ (Equipment) รวมกันอย่างเช่น ภาพนิ่ง ตำราเขียน फिल्म สตรีป สไลด์ ภาพโปร่งใสข้ามศีรษะ หรือภาพบนกระดานนิเทศ เป็นต้น

ทองทิพย์ วรณพัฒน์ (2522) กล่าวถึงความหมายของสื่อการสอนว่า เป็นวัสดุเครื่องมือ อุปกรณ์ รวมทั้งวิชาการที่ผู้สอนจะนำไปใช้ในการสอนเพื่อสื่อความหมายใดๆที่ผู้สอนประสงค์จะส่งหรือถ่ายทอดไปยังผู้เรียน

สุทธิรัตน์ ณ นคร (2529) กล่าวถึงความหมายของสื่อการสอนว่า เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการทำกิจกรรมการใช้ภาษาสื่อสาร และเป็นสิ่งที่ช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาให้เป็นรูปแบบ และช่วยให้นักเรียนเรียนรู้การใช้ภาษาให้เป็นรูปแบบ และช่วยให้เข้าใจในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น

กล่าวโดยสรุปแล้ว สื่อการสอน หมายถึง วัสดุ เครื่องมือ หรือวิธีการต่างๆ ซึ่งทำให้นักเรียนได้รับความรู้ ทักษะ และทัศนคติทำให้ผู้เรียนรู้ตามวัตถุประสงค์ หรือจุดมุ่งหมายที่ครูวางไว้เป็นอย่างดี

3.2 การเลือกใช้สื่อการสอน

สื่อการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะสื่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร นั้น เป็นสิ่งที่จะส่งเสริมให้นักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้ การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ได้มากขึ้นซึ่งในการใช้สื่อการสอนของครูภาษาอังกฤษ ก็ถือว่าเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่ง M'barek Aholla (1990) ได้กล่าวถึงการเลือกใช้สื่อในการสอนดังนี้

1. เลือกสื่อที่นำมาให้มีความชัดเจน และมีความเป็นจริงมากที่สุด
2. ใช้สื่อที่มีหัวข้อเรื่องต่างๆที่น่าสนใจ เช่น บทความหนังสือพิมพ์ รายงานข่าวกีฬา และข่าวที่ผู้เรียนคุ้นเคย
3. ใช้สื่อที่มีความเหมาะสมเหมาะกับนักเรียนทั้งในด้านเนื้อหา ประสิทธิภาพ หรือวัยของผู้เรียน สื่ออาจประกอบไปด้วย สื่อที่มีลักษณะภาษาศาสตร์ (Non-linguistics) เช่น รูปภาพ แผนภูมิ ภาพวาดต่างๆ เป็นต้น
4. ใช้สื่อที่ไม่ล่าเอียงทางวัฒนธรรม นั่นคือ ครูภาษาอังกฤษต้องนำเสนอสื่อที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม ไม่เน้นวัฒนธรรมของชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นพิเศษ สื่อที่นำมาใช้ควรเป็นจุดศูนย์กลางที่มีความเท่าเทียมกันทางวัฒนธรรมในการใช้ภาษา

Mahmoud Cudah, (1991) ได้กล่าวถึงการเลือกใช้สื่อการสอนของครูภาษาอังกฤษเช่นกัน ดังนี้

1. ใช้สื่อการสอนที่มีความชัดเจน นำเสนอความคิดและจินตนาการที่สมบูรณ์ ซึ่งจะช่วยให้ประหยัดเวลาในการอธิบาย

2. ใช้สื่อการสอนที่ทันสมัยหรือทันเหตุการณ์ เช่น โปรแกรมโทรทัศน์ใหม่ๆ ข่าวปัจจุบัน เป็นต้น เพื่อช่วยให้ผู้เรียนได้คุ้นเคย และมีทักษะในการใช้ภาษาใหม่ๆ จากสื่อเหล่านี้

ดังนั้นการใช้สื่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารนั้นครูภาษาอังกฤษต้องเลือกสื่อที่มีความชัดเจน ใช้หัวข้อเรื่องต่างๆที่น่าสนใจ ใช้สื่อที่มีความเหมาะสมกับนักเรียน ใช้สื่อที่ไม่ลำเอียงทางวัฒนธรรมและใช้สื่อการสอนที่ทันต่อเหตุการณ์ ซึ่งถ้าครูภาษาอังกฤษใช้สื่อการสอนเพื่อการสื่อสารแล้ว นักเรียนก็จะมีประสิทธิภาพในการสื่อสารตามไปด้วย

3.3 ความหมายและประเภทของสื่อในชีวิตประจำวัน

ศุภวรรณ ตวงวนแก้ว (2526) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความหมายของเอกสารจริงว่าคือ เอกสารที่มีใ้ผลิตเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษาแต่ใช้ในการติดต่อสื่อสารมีการใช้คำศัพท์ จำนวนภาษาในการใช้ข้อมูลรายละเอียดต่างๆ ตามสถานการณ์จริงสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทคือ

1. เอกสารจริงประเภทเขียนหรือประเภทสิ่งตีพิมพ์ได้แก่ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร โฆษณา การ์ตูน ไปสเตอร์ แผ่นป้าย คิว ตาราง เทล็กซ์ แผนภูมิ นิตานนวนิยาย รูปภาพ บทประพันธ์ ใบปลิว จลาจลยา แบบสำรวจ แบบสอบถาม แบบฟอร์มต่างๆ คำแนะนำในการใช้เครื่องมือ ฯลฯ

2. เอกสารจริงประเภทเสียงได้แก่ เสียงที่อัดจากสถานการณ์จริง เทปที่อัดจากเจ้าของภาษา เพลง สุนทรพจน์ ปาฐกถา บทสัมภาษณ์ ภาพยนตร์ เทปโทรทัศน์ รายการวิทยุ และโทรทัศน์ เช่น ข่าว การสนทนาปัญหาต่างๆ

ดาวศิริ วุฒิกะโร (2530) ได้กล่าวว่า ลักษณะของข้อความที่เป็นเอกสารจริงคือ ข้อความที่มีจุดประสงค์เพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์สื่อสารจริง

ไม่ว่าข้อความนั้นจะเขียนหรือพูดสำหรับเจ้าของภาษาหรือผู้ที่เรียนภาษาที่สองก็ตาม เพราะฉะนั้น บทความใดก็ตามที่สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการสื่อสารภาษา โดยเฉพาะ มีใช้สถานการณ์สื่อสารจริงจึงไม่ใช่เป็นเอกสารจริง

Abe. (1985) ได้กล่าวถึง เอกสารจริง (text) ว่าหมายถึงเอกสารทุกชนิดไม่ว่าจะเป็นเอกสาร ที่เป็นสิ่งตีพิมพ์หรือเอกสารที่เป็นเสียงและมิได้ผลิตขึ้นมาเพื่อใช้ในการเรียนการสอนภาษา แต่เป็นเอกสารที่สร้างขึ้นมาเพื่อสื่อความหมาย โดยใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่เป็นจริงในชีวิตประจำวัน ลักษณะของข้อความเอกสารจริง จึงเน้นการสื่อสารจริงระหว่างเจ้าของภาษา ไม่ว่าข้อความนั้นจะเป็นประเภทเขียนหรือพูดก็ตาม ดังนั้นเอกสารชนิดใดที่สร้างขึ้นมาเพื่อใช้ในการสอนภาษา โดยเฉพาะ ลักษณะการสื่อสารมิใช่เน้นสถานการณ์ในชีวิตจริง เอกสารนั้นก็ไม่ใช่เป็น เอกสารจริง

Swaffar (1985) ได้อธิบายถึงเอกสารจริงไว้ว่า เอกสารจริงทั้งสองประเภท คือเอกสารประเภทเสียงและเอกสารจริงประเภทสิ่งพิมพ์นั้น เป็นเอกสารที่ผลิตขึ้นมาเพื่อการสื่อสาร ข้อความในเอกสารนั้นเจ้าของภาษาจะเป็นผู้พูดหรือเขียนขึ้นมา เพื่อให้เจ้าของภาษาด้วยกันฟังหรืออ่าน ซึ่งอาจมีจุดประสงค์เพื่อให้ข้อมูล แนะนำ ชักชวน ขอโทษ อย่างใดอย่างหนึ่ง แม้ว่ากลุ่มของผู้รับจะเปลี่ยนแปลงไปแต่ข้อความในเอกสารนั้นจะยังคงมีลักษณะเดิม มิได้มีการปรับเนื้อหาแต่อย่างใด (simplified) ความสำคัญของเอกสารจริงจึงมีอยู่ที่ว่ามีจุดประสงค์ในการสื่อสารอย่างแท้จริง

Rogers (1988) ได้ให้ความหมายของเอกสารจริงไว้ว่าเอกสารจริง หมายถึง เอกสารที่เป็นได้ทั้งเสียงหรือข้อเขียน ซึ่งมีความเป็นธรรมชาติของรูปแบบ มีความเหมาะสมของบริบทที่วัฒนธรรมและสถานการณ์เหมือนเช่นที่เจ้าของภาษาใช้

3.4 ความสำคัญและประโยชน์ของสื่อในชีวิตประจำวัน

เบญจวรรณ ผ่องแผ้ว และ อรอนงค์ หิรัญบุรณะ (2526) ได้กล่าวถึงข้อดีของการใช้บทความจากเนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันว่า ผู้เรียนจะได้คุ้นเคยกับบทความที่เขาจะได้พบในชีวิตประจำวันจริงๆ ซึ่งจะช่วยกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความกระตือรือร้นและสนใจในการอ่านมากขึ้น ตัวอย่างเนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันที่สามารถนำมาให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษอ่านมีหลายประเภท เช่น ข่าว บทความทบทวนที่กประจำวัน โน้ต บันทึกข้อความ โทรเลข จดหมาย ไปรษณียบัตร คู่มือแนะนำ วิธีใช้อุปกรณ์ คำรายการ ป้ายโฆษณา ใบสั่งยา จลาจลยาแบบฟอร์มสมัครงาน ตารางเวลารถไฟ เครื่องบิน โปรแกรมแต่คงต่างๆ การ์ตูน แผนที่ แผนที่ ทำเนียบรายชื่อผู้ใช้โทรศัพท์ กฎและระเบียบต่างๆ เป็นต้น

ทรงพร อิศโรรุฎ (2529) ได้กล่าวถึงข้อดีในการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาคือ

1. คำราที่ใช้ในการสอนภาษาอังกฤษ โดยทั่วไปมักเลือกใช้ภาษาที่ทำให้เข้าใจง่ายแล้วการทำให้ง่ายกลับมีข้อเสีย กล่าวคือในชีวิตจริงคนเรามักพูดหรือเขียนข้อความหมายเดิมอ้างถึงสิ่งที่กล่าวมาแล้ววนกลับไปทีเดิม หรือมักมีเรื่องบ่งบอกต่างๆ การเอาข้อเขียนนั้นมาทำให้ง่ายด้วยเจตนาที่คิดกลับทำให้ข้อความนั้นยากต่อการเข้าใจ เพราะผู้เรียนขาดเครื่องช่วยในการเดาความหมาย

2. การฝึกให้ผู้เรียนคุ้นเคยกับบทอ่านที่พบในชีวิตจริงเสียแต่เนิ่นๆ กลับมีผลดีและไม่ใช่ว่าเรื่องยากเกินไป ทั้งนี้เพราะความยากง่ายที่ผู้เรียนจะพบเวลาอ่านนั้นมักขึ้นกับลักษณะและกิจกรรมการอ่านเสียเป็นส่วนใหญ่ ถ้ากิจกรรมนั้นไม่ได้ยากเกินไปอยู่ในวิสัยที่ผู้เรียนพอที่จะทำได้ เช่นอาศัยเฉพาะความเข้าใจกว้างๆ เกี่ยวกับเรื่องกิจกรรม ดังนั้นครูจึงควรเลือก “จัดทำกิจกรรม” ให้เหมาะสมกับผู้เรียนมากกว่าที่จะเลือก “คัดแปลง” ภาษาในบทอ่าน

ดังนั้น การนำเนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันมาใช้ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสอนอ่านนั้น เป็นการสอนให้ประสบการณ์ชีวิตจริงแก่ผู้เรียนอันจะนำไปสู่เป้าหมายที่แท้จริงของการสอนภาษาตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เพราะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมยิ่งขึ้น นอกจากนี้ เนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันยังเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นและจูงใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้ภาษาตลอดจนจำบทเรียนได้ดี

ทาวตรี วุฒิกะโร (2530) กล่าวว่า การใช้ข้อความจากเอกสารจริงนั้นถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของการสื่อสารในสถานการณ์จริงสถานการณ์หนึ่ง ซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้เห็นตัวอย่างของภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริง และเนื่องจากว่าการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมุ่งให้ผู้เรียนสื่อสารได้ ดังนั้นถ้าผู้เรียนได้ฝึกภาษาที่ใช้ในสถานการณ์จริงก็จะเป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนมาก โดยได้กล่าวถึงประโยชน์ของการใช้ข้อความจากเอกสารจริงดังนี้

1. ความสมบูรณ์และลักษณะของข้อความจากเอกสารจริง ซึ่งมีได้จำกัดผู้สอนให้ใช้เทคนิคใดเทคนิคหนึ่ง และมีได้จำกัดผู้เรียนให้ใช้กลวิธีใดวิธีหนึ่งในการเรียนรู้ ทำให้ผู้เรียนและผู้สอนมีอิสระในการเรียนการสอน
2. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้พบกับความหลากหลายและความเป็นธรรมชาติของข้อความเนื่องจากผู้เรียนมีโอกาเลือกเรื่องตามความสนใจของคน ซึ่งจะทำให้ผู้อ่านมีแรงจูงใจสูงขึ้นด้วย
3. เหมาะสำหรับการอ่านเพื่อความสนุกสนาน (pleasure reading) หรือการอ่านนอกเวลา (extensive outside reading) ด้วย
4. ข้อความในเอกสารจริงมีลักษณะความซ้ำซ้อน ซึ่งจะช่วยในการฝึกเดาความได้
5. ข้อความในเอกสารจริงจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมในการเดา ความหมาย

6. ข้อความในเอกสารจริงที่นักเรียนคุ้นเคย และสนใจช่วยในด้านความทรงจำของผู้เรียน ผู้เรียนจะจำได้ดีขึ้น

7. ผู้เรียนได้ประสบการณ์จริงทางด้านวัฒนธรรม เช่น วัฒนธรรมในการตั้งอาหารตามภัตตาคาร วัฒนธรรมในการทักทาย เป็นต้น

Wilkins (1976) แสดงความคิดเห็นว่า การนำเอกสารจริงมาใช้ในการสอนภาษาเป็นสิ่งจำเป็นเพราะเป็น โอกาสเดียวที่จะทำให้มีผู้เรียน ได้เห็นความแตกต่างระหว่างภาษาที่สมบูรณ์แบบ ในชั้นเรียนและภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ของผู้จริง เพื่อพัฒนาให้ผู้เรียนสามารถเข้าใจในภาษาในลักษณะต่างๆ ได้ แม้ว่าเขาเองจะไม่ใช้ภาษาในลักษณะนั้นเขาก็ตาม เอกสารจริงจึงเป็นเครื่องช่วยเชื่อมช่องระหว่างความรู้ในชั้นเรียนและความสามารถที่จะสื่อภาษาในสถานการณ์จริง ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

Robinson (1980) กล่าวว่า เอกสารจริงนั้นมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการสอนภาษาอังกฤษเพื่อจุดหมายเฉพาะ (English for specific purpose) และการสอนภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพราะการนำเอกสารจริงประเภทสิ่งพิมพ์มาใช้ในการสอน จะฝึกให้ผู้เรียน ได้เรียนรู้สิ่งที่ผู้เรียนจะนำไปปฏิบัติในชีวิตจริงได้ สำหรับหนังสือแบบเรียนที่พิมพ์ขึ้นมาสำหรับบุคคลกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะนั้น มักจะได้รับการคัดค้านที่จะนำมาใช้ในการเรียนการสอน เพราะเป็นบทอ่านที่ผู้เขียนเขียนขึ้น โดยมีจุดประสงค์ในการสอน โครงสร้างทางภาษาและคำศัพท์ บทอ่านมิได้มาจากสถานการณ์จริงนอกห้องเรียน และมีช่วยให้ผู้เรียน ได้ใช้ภาษาตามสถานการณ์ที่จำเป็นในชีวิตจริง

Grellet (1981) กล่าวถึงบทความหรือข้อความที่นำมาใช้ในการสอนอ่านว่า ควรเป็นบทความที่เราใช้อ่านกันในชีวิตประจำวันจริงๆ ด้วยเหตุผลว่าการคัดลอกบทความทำให้แง่ของวิถีโคก็ตามมักจะมิมผลตรงข้าม คือกลับจะทำให้บทความนั้นอ่านเข้าใจยากขึ้นเพราะบทความที่ถูกคัดลอกแก้ไขแล้วมักจะขาดระบบการใช้

คำนามหรือสรรพนามแทนสิ่งทีกล่าวแล้วหรือที่จะกล่าวถึงต่อไป ขาดการพูดซ้ำไม่มีคำที่ใช้เชื่อมความหมายของคำพูดหรือประโยค และขาดการซ้ำของเนื้อความ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นลักษณะของบทความที่ผู้เขียนจะได้พบในชีวิตจริงและช่วยให้ผู้เขียนอ่านบทความได้เข้าใจง่ายขึ้น

Candlin (1981) และ Ferrar (1986) ได้กล่าวถึงความสำคัญของเนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวันต่อการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารว่าแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ให้ความสำคัญต่อแรงจูงใจและความสามารถในการจดจำของผู้เรียน ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การเชื่อมโยงการเรียนการสอนกับชีวิตประจำวัน ความสนใจ และความจำเป็นของผู้เรียนที่ต้องใช้ภาษาในชีวิตจริงในอนาคต การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาในสถานการณ์จริงจะทำให้เกิดแรงจูงใจในการเรียน เต็มใจที่จะมีส่วนร่วมในการเรียนการสอน และได้ใช้ภาษาในการอภิปรายโต้แย้งอันจะก่อให้เกิดประสิทธิภาพของการเรียนรู้ยิ่งขึ้น

Swaffar (1985) ได้กล่าวถึงความสำคัญและประโยชน์ของเอกสารจริงดังนี้

1. ข้อความในเอกสารจริงจะเป็นข้อความที่สมบูรณ์เพราะไม่มีการปรับเนื้อหา (simplified) ข้อความในเอกสารจริงแต่ละชนิดจะมีวัตถุประสงค์ต่างกัน ผู้สอนจึงมีอิสระในการใช้เทคนิคและกลวิธีในการสอน
2. เอกสารจริงมีข้อความที่หลากหลายและมีความเป็นธรรมชาติผู้เรียนจึงสามารถเลือกได้ตามความสนใจของตนทำให้เกิดแรงจูงใจในการอ่านสูงขึ้น นอกจากนี้ผู้อ่านก็อาจเลือกข้อความที่เหมาะสมสำหรับการอ่าน เพื่อความเพลิดเพลินได้
3. ข้อความในเอกสารจริงที่ผู้เรียนสนใจและมีความคุ้นเคย จะสร้าง แรงจูงใจให้ผู้เรียน
4. ลักษณะของความซ้ำซ้อน (redundancy) ที่ปรากฏในเอกสารจริง จะช่วยให้ผู้เรียนฝึกการเดาได้

5. ข้อความในเอกสารจริงช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนได้ใช้ความรู้เดิม (prior knowledge) และช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้สูงขึ้น

6. เอกสารจริงช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนใช้ความรู้เดิมและช่วยพัฒนาความสามารถของผู้เรียนให้สูงขึ้น

Richards และ Rogers (1985) กล่าวว่า ผู้ที่ยึดมั่นในแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารเป็นจำนวนมาก สนับสนุนให้ใช้เนื้อหาที่พบในชีวิตประจำวัน จากชีวิตจริงในชั้นเรียน เช่น แผ่นป้าย วารสาร โฆษณา หนังสือพิมพ์ หรือข้อมูล ซึ่งสามารถนำมาสร้างกิจกรรมเพื่อการสื่อสารได้ เช่น แผนที่ รูปภาพ กราฟ และ แผนภูมิ

สรุปได้ว่าความสำคัญและประโยชน์ในการนำเอกสารจริง โค้ชนำเนื้อหาจากสื่อที่พบในชีวิตประจำวันมาใช้ในการเรียนการสอนอันทันสมัยนั้น เป็นการให้ประสบการณ์ในชีวิตจริงแก่ผู้เรียนอันจะนำไปสู่เป้าหมายที่แท้จริงของการสอนภาษาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เพราะช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจภาษาอึ้งขึ้นและยังช่วยกระตุ้นหัวใจให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนรู้มากขึ้น

3.5 เทคนิคการเลือกใช้สื่อในชีวิตประจำวันในการเรียนการสอน

ศุภวรรณ สงวนแก้ว (2526) ได้ศึกษาเกณฑ์ในการพิจารณาเลือกใช้เอกสารจริงในการเรียนการสอนดังนี้

1. เลือกตามวัตถุประสงค์ในการใช้การเรียนการสอน
2. เลือกเอกสารที่สามารถดำเนินการสอนให้สอดคล้องกับหลักสูตร ได้
3. เลือกเอกสารที่สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
4. การเลือกเอกสารจริงสำหรับการอ่านนอกเวลาตามความสนใจของผู้เรียน ควรเลือกเอกสารที่สามารถนำไปอ่านและเข้าใจความหมาย ได้ชัดเจน

ทาวิตรี วุฒิกะโร (2530) ได้เสนอเกณฑ์การเลือกเอกสารจริงดังนี้

1. ข้อความที่เลือกมาควรจะต้องเหมาะสมกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. ผู้เรียนอาจเลือกบทอ่านหลายๆ ประเภท แล้วผู้สอนและผู้เรียนทั้งชั้นช่วยกันเลือกว่าจะใช้อ่านบทใด โดยพิจารณาความต้องการและความสนใจของผู้เรียนความเหมาะสมกับระดับความรู้ของผู้เรียนและจุดประสงค์ของบทเรียนเป็นต้น หรือผู้สอนอาจหาบทอ่านมาหลาย ๆ บท แล้วให้ผู้เรียนเลือกให้เหมาะสมโดยพิจารณาคำองค์ประกอบข้างต้น
3. เพื่อความสะดวกในการเลือกข้อความจากเอกสารจริงมาใช้เป็นบทเรียนควรแบ่งประเภทของข้อความ ตามประเภทของทักษะความถนัดยาว คำศัพท์เป็นต้น โดยยึดจุดประสงค์การเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นหลัก และจุดประสงค์การเรียนรู้จะช่วยจำกัดขอบเขตการเลือกให้แคบลงด้วย
4. ควรเป็นเรื่องที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคยอยู่บ้าง เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้นได้เร็วและเพิ่มความสามารถของผู้เรียนในการคาดคะเนหรือเดาเรื่องได้
5. ข้อความที่เลือกมาควรมีความเชื่อมโยงกับกิจกรรมที่ทำมาแล้วในชั้นเรียน หรือที่กำลังจะทำ

Robinson (1980) ได้กล่าวถึงการใช้เอกสารจริงว่าจะเลือก โดยการพิจารณาเฉพาะหัวข้อเรื่องนั้น ไม่เพียงพอ เพราะจะทำให้ได้เอกสารจริงที่ไม่สอดคล้องกับหน้าที่การใช้ภาษา ดังนั้นเพื่อให้การสอนภาษาบรรลุจุดประสงค์ที่แท้จริง ในการนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนจึงจำเป็นต้องเลือกใช้ ซึ่งมีแนวการเลือกใช้ดังนี้

1. ครูควรดูจุดมุ่งหมายในการใช้เพื่อจะได้จัดอันดับและประเภทของเอกสารจริงที่ต้องการใช้ได้อย่างถูกต้อง
2. ควรดูความสั้นยาวของข้อความว่าเหมาะสมกับระดับชั้นของผู้เรียนหรือไม่

3. ควรเป็นเรื่องใหม่และทันสมัย
4. ควรเน้นข้อความหรือเนื้อเรื่องที่ยอมรับเชื่อถือได้และเหมาะสมกับผู้เรียน
5. ควรให้ออกสารจริงมอหมายให้ผู้เรียนฝึกทำ เพื่อเน้นการกระตุ้นให้ผู้เรียนมีความสนใจในการใช้ภาษามากขึ้น

Swaffar (1985) ได้กล่าวถึงเกณฑ์ในการเลือกเอกสารจริงดังนี้

1. คัดเลือกเอกสารจริงที่มีข้อความเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ในการสอนและให้สอดคล้องกับความต้องการและความสนใจของผู้เรียน
2. จำแนกประเภทและเรื่องของลักษณะเอกสารจริง โดยให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการคัดเลือก ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนสนใจในเอกสารจริงมากขึ้น
3. คัดเลือกข้อความที่ผู้เรียนมีความคุ้นเคย เพราะจะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้นได้เร็วขึ้น
4. คัดเลือกข้อความที่มีความชัดเจน สอดคล้องตามหลักเหตุผล
5. เป็นข้อความที่มีลักษณะเชื่อมโยงกับกิจกรรมที่เคยทำในชั้นเรียนมาก่อนแล้วหรืออาจเป็นกิจกรรมที่ทำอยู่
6. เลือกข้อความที่คำนึงถึงศัพท์ โครงสร้างที่ผู้เรียนคุ้นเคยรวมทั้งเลือกหัวข้อที่น่าสนใจซึ่งจะช่วยในด้านความทรงจำของนักเรียน แทนที่จะยึดจุดประสงค์การเรียนรู้อย่างเดียว

การเลือกใช้สื่อในชีวิตประจำวันในการเรียนการสอนนั้น ควรควรคัดเลือก ประสาทในการเรียนการสอน ความเหมาะสมของสื่อ โดยคำนึงถึงความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน จะทำให้กิจกรรมในการเรียนการสอนน่าสนใจ และมี ความสำคัญยิ่งขึ้น

3.6 การใช้สื่อในชีวิตประจำวันในการเรียนการสอนภาษา

ในการใช้เอกสารจริงเพียงอย่างเดียวไม่เป็นการพอเพียงสำหรับการสอนภาษาเนื่องจากเอกสารจริงมีวัตถุประสงค์เพื่อการใช้สื่อความหมายในชีวิตจริง การนำเอกสารจริงมาใช้ในการเรียนการสอนจะต้องสร้างสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้รับประสบการณ์จากเอกสารจริง เหมือนหรือคล้ายคลึงกับสถานการณ์ในชีวิตจริง ดังนั้นการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนภาษาจึงมีความสำคัญเช่นเดียวกับเอกสารจริง เพราะการเรียนรู้อาจเป็นธรรมชาติจะช่วยสร้างแรงจูงใจให้ผู้เรียนอยากเรียนรู้และนอกเหนือจากนี้แล้วกิจกรรมเพื่อพัฒนาการหาความหมายจากเอกสารจริงก็เป็นสิ่งสำคัญเช่นกัน สิ่งที่ผู้สอนควรจะต้องตระหนักคือ

1. จะนำเอกสารจริงมาจากไหน
2. จะทำอย่างไรกับเอกสารจริงนั้น

ในการสร้างกิจกรรมจากเอกสารจริงมีดังนี้

1. ความเหมาะสมของตัวสาร หมายถึง เนื้อหาและระดับของภาษา จะต้องเหมาะสมกับความสามารถของผู้เรียนและเป็นเนื้อหาที่อยู่ในความสนใจของผู้เรียนด้วย
2. ความเหมาะสมของงาน หมายถึง งานที่ให้ผู้เรียนปฏิบัตินั้นจะต้องเหมาะสมกับความสามารถและความสนใจของผู้เรียน
3. ความเหมาะสมตามลำดับขั้น หมายถึง การจัดลำดับงานที่ให้ จะต้องเริ่มจากงานที่มีความซับซ้อนน้อยไปมาก Rogers. (1988)

สุภวรรณ สงวนแก้ว (2526) ได้สรุปการใช้เอกสารจริงในการสอนภาษาไว้ดังต่อไปนี้

1. ใช้เป็นอุปกรณ์สื่อให้ผู้เรียนเข้าถึงและเข้าใจภาษาและวัฒนธรรม
2. ใช้เป็นสื่อการสอนหลักสำหรับการสอนความเข้าใจภาษาและการเขียน

3. ใช้เป็นตัวบทเรียนสำหรับสอนคำศัพท์ คำนวนภาษาและเนื้อเรื่อง
4. ใช้เป็นอุปกรณ์การสอนเขียนในการกำหนดขอบเขตของสถานการณ์ในการสื่อสารต่อการฝึกเขียน
5. ใช้เป็นแบบทดสอบเพื่อจะได้ทราบว่าสิ่งที่เรียนไปแล้วนั้น ผู้เรียนมีความเข้าใจมากน้อยเพียงใด
6. ในกรณีที่เอกสารจริงมีความยาวเกินไป และภาษาที่ใช้อาจจะระดับสูงกว่าระดับชั้นของผู้เรียนนั้น สามารถนำไปปรับก่อนนำไปใช้ หรืออธิบายคำศัพท์หรือปรับคำศัพท์ที่ยากให้ง่ายลงอยู่ระดับที่ผู้เรียนสามารถเข้าใจได้ หรือคัดลอกบางตอนที่ยากสำหรับผู้เรียนออกไป

ดาวศิริ วุฒิกะโร (2530) ได้กล่าวถึงงานนำข้อความจากเอกสารจริงเพื่อใช้ในการสอนภาษาไว้ดังต่อไปนี้

1. บทบาทของผู้สอนควรเป็นเพียงผู้จัดประสบการณ์จริงให้กับผู้เรียน ผู้สอนจึงเป็นเพียงผู้ชี้แนะเท่านั้น ผู้เรียนจะเก็บใจความสำคัญของเรื่องเอง ผู้สอนไม่จำเป็นต้องอธิบายคำศัพท์ให้ทุกคำ
2. ผู้สอนควรจัดให้มีกิจกรรมหลาย ๆ กิจกรรมที่เน้นการสื่อสาร หลังจากที่ได้ผู้เรียนได้อ่านเอกสารจริง
3. อาจใช้บทเรียนเสริมบทเรียนที่เรียนมาแล้ว

Kruger (1984) กล่าวว่าในการสอนภาษาต่างประเทศเพื่อการสื่อสารนั้น บทเรียน ข้อความ หรือเอกสารควรเป็นของจริง และได้แนะนำการใช้เอกสารจริงในการสอนภาษาต่างประเทศดังนี้

1. เอกสารหรือข้อความที่จะนำมาใช้ควรเป็นข้อความหรือเอกสารที่มีการลำดับเรื่อง
2. ควรใช้เอกสารจริงในการมอบหมายงานและแบบฝึกหัดให้ผู้เรียนทำ

3. ควรมีการเก็บรวบรวมเอกสารทุกชนิด เพื่อหาหัวข้อที่เหมาะสมในการสอนทักษะต่าง ๆ

ในการนำเอกสารจริงมาใช้ในกิจกรรมการเรียนรู้การศอนนั้น ครูควรจะต้องให้ความสำคัญในการจัดกิจกรรมที่เหมาะสมกับเอกสารจริง เช่นกัน ซึ่งเป็นสิ่งที่ครูจะต้องตระหนักในการนำเอกสารจริง ไปใช้ให้เหมาะสม

3.7 เอกสารจริงหรือสื่อในวีดิทัศน์ประจำวันกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน

ศุภวรรณ สงวนแก้ว (2526) ได้ทำการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนคาราวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่ ปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนวิธีการสอนอ่านโดยใช้เอกสารจริงเสริมสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนแบบธรรมดาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุธีรา เหมตะศิลป์ (2529) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนวิธีการอ่านภาษาอังกฤษ โดยการใช้เอกสารจริงและหนังสือแบบเรียน โดยศึกษากับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาริคมหาวิทยาลัย สงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนบทอ่านจากเอกสารจริงสูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนบทอ่านจากหนังสือแบบเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สุธีรา สันเจริญ (2526) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนนนทบุรุษ จังหวัดสุพรรณบุรี โดยใช้เอกสารจริงกับวิธีสอนแบบธรรมดา ผลการวิจัยคือ ผลสัมฤทธิ์ กลุ่มที่เรียนด้วยเอกสารจริง สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบธรรมดา

เอกสารจริงกับวิธีสอนแบบธรรมชาติ ผลการวิจัยคือ ผลสัมฤทธิ์ กลุ่มที่เรียนด้วยเอกสารจริง สูงกว่ากลุ่มที่เรียนด้วยการสอนแบบธรรมชาติ

พาทร์ พึ่งศักดิ์ (2534) ได้ทำการเปรียบเทียบความเข้าใจและแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ก่อนและหลังเรียน โดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนสามโก้วิทยา อำเภอสามโก้ จังหวัดอ่างทอง จำนวน 30 คน ผลการวิจัยพบว่าความเข้าใจ และแรงจูงใจในการอ่านภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการเรียน โดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง สูงกว่าก่อนการเรียน โดยใช้กิจกรรมภาษาจากเอกสารจริง

เกศินี บุรณกิจ (2534) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกทักษะการอ่านเพื่อการสื่อสารจากเอกสารจริง สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยสรุปได้ว่าคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบฝึกรายบทของกลุ่มตัวอย่างผ่านเกณฑ์จำนวน 5 บท ไม่ผ่านเกณฑ์ จำนวน 3 บท คะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบทำข้อบทเมื่อวิเคราะห์เป็นรายทักษะผ่านเกณฑ์ ทุกทักษะ ผลการสอบก่อนเรียนและหลังเรียนด้วยแบบฝึกหัดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ ทางสถิติที่ระดับ .05

อารี ฉางวงศ์ราษฎร์ (2538) ได้ศึกษาการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเอกสารจริงภาษาฝรั่งเศสธุรกิจ สำหรับนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนรัฐบาลเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ คือ ได้แบบทดสอบวัดความสามารถในการอ่านเอกสารจริงภาษาฝรั่งเศสธุรกิจที่มี ค่าดัชนีความยากระหว่าง .20 - .80 จำนวน 50 ข้อ ค่าดัชนีอำนาจจำแนกระหว่าง .20 - .80 จำนวน 47 ข้อ และค่าดัชนีอำนาจจำแนกต่ำกว่า .20 จำนวน 3 ข้อ ค่าความเที่ยงแบบมาตรฐานเท่ากับ 7.47 ค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.80 และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการวัดเท่ากับ 3.34

Millman (1982) ศึกษาการนำนิศยสารมาใช้ในการสอนภาษาและวัฒนธรรมฝรั่งเศส ควบคู่กับแบบเรียนในชั้นเรียนนักศึกษาวิทยาลัยปีที่หนึ่ง มหาวิทยาลัยซอร์เจซ โคชนาไปใช้เป็นกิจกรรมเสริมบทเรียนครั้งละ 30 นาที ผลการวิจัยสรุปได้คือ นักศึกษาได้รับเนื้อหาทางค่านภาษาและวัฒนธรรมที่เป็นจริง และมีโอกาสปฏิสัมพันธ์ในการคิดต่อสื่อสารมากขึ้น จึงทำให้เปลี่ยนแนวการสอนจากการเน้น ไวยากรณ์เป็นการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร

กล่าวได้ว่างานวิจัยเกี่ยวกับเอกสารจริงดังกล่าวเป็นงานวิจัยที่เกี่ยวกับ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน โดยใช้อเอกสารจริงกับหนังสือแบบเรียน ผลจากการวิจัยพบว่า การใช้เอกสารจริงจะมีผลสัมฤทธิ์สูงกว่าการใช้หนังสือแบบเรียน และนอกจากนี้ยังมีการสร้างแบบฝึกหัดและแบบทดสอบความสามารถในการอ่านเอกสารจริง งานวิจัยส่วนมากจะเป็นงานวิจัยในระดับมัธยมศึกษาทั้งสิ้น ในระดับประถมศึกษายังไม่ปรากฏงานวิจัยที่เกี่ยวข้อกับการนำเอกสารจริงมาใช้ในการทดลอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย